

San Jurgi eta herensugea

Montblanceko San Jurgi eta herensugea

Aspaldi, Montblanc izeneko mendi baten magalean zegoen herrixka txiki batean, jende langile eta alaia bizi zen. Beren zelaiak arrosondoz beteta zeuden, eta kaleak txorien kantuen oihartzunarekin beteta zeuden. Baina zerbaitek herriaren zoriona itzaltzen zuen: kanpoaldeko kobazulo ilun batean bizi zen herensuge erraldoi batek.

herensugeak gaua bezain beltzak ziren ezkatak, sua bezala distiratzen zuten begiak eta buztan luze eta zorrotza zituen. Egunero bere kobazulotik ateratzen zen eta aurkitzen zuen guztia jaten zuen: artzainen ardiak, zuhaitzetako fruituak eta baita zelaietako animaliak ere. Herriko biztanleak, etsita, plaza nagusian biltzen ziren.

“Ezin dugu horrela bizi!” esan zuen baserritar batek dardarka.

“Zerbait egin behar da!” gaineratu zuen emakume batek bere haur txikia besarkatzen zuen bitartean.

Erregeak, gizon jakintsu eta onak, ideia triste baina beharrezkoa izan zuen:

“Egunero, herensugeari animalia bat emango diogu, guri eraso ez diezaion”.

Eta hala egin zuten. Baina egun batean, ez zen animaliarik geratzen emateko. Erregearen bihotza tristuraz bete zen orain pertsona bat eman beharko zutela konturatu zenean.

Zozketa garbi bat egin zen, eta izenarekin paper zatia Elisenda printzesaren, erregearen alabaren, gainean erori zen. Printzesa, beldurtuta egon arren, ausarta zen eta ez zuen nahi bere herriak gehiago sufritzea.

“Joango naiz”, esan zuen irmo, malkoak begietan distiratsu zituela.

Elurra bezain soineko zuri batekin jantzita, printzesa herensugearen kobazulorantz abiatu zen. Bidea luzea eta iluna zen, eta haizeak zuhaitzen artean txistu egiten zuen, beragatik negarrez bezala. Kobazulora iritsi zenean, herensugea arrastaka atera zen, hortz zorrotzez betetako ahoa zabalik zuela. Printzesak begiak itxi zituen, okerrenerako prestatzen…

Bat-batean…

Apatxen hotsa entzun zen airean! Printzesak begiak ireki eta zaldi zuri baten gainean zegoen zaldun bat ikusi zuen, bere armadura eguzki-argitan distira egiten. San Jurgi zen!

“Ez izan beldurrik, printzesa!” oihu egin zuen, urrezko lantza luze bat astinduz.

Herensugeak, haserre bizian, orro egin eta sua bota zion San Jurgiri. Baina zaldunak arin saihestu zuen erasoa. Herensugeak berriro eraso zuen, baina San Jurgi aurrera salto egin eta, bere indar guztiarekin… Pum! Lantza herensugearen bihotzean sartu zuen.

Herensugea lurrera erori zenean, zerbait miragarria gertatu zen: bere bihotzetik arrosondo gorri bat sortu zen, inork inoiz ikusi zituen arrosarik ederrenak zituena. San Jurgik bat hartu eta printzesari eskaini zion.

“Arrosa hau ausardia eta maitasunaren sinboloa da”, esan zuen irribarrez.

Printzesa eta San Jurgi elkarrekin itzuli ziren herrira, eta han denek pozik hartu zituzten. Eta egun hartatik aurrera, apirilaren 23an, Katalunian, istorio hau arrosak eta liburuak emanez oroitzen da.

Eta hona hemen zergatik:

- Arrosak herensugearengandik sortu zena irudikatzen du.
- Liburuak gogorarazten digu San Jurgi irakurleen eta jakinduriaren zaindaria dela.

Eta horrela, urtero, kaleak kolorez, istorioz eta maitasunez betetzen dira, zaldun ausart bati eta magian sinesten zuen herri bati esker.